

HELDEN VAN HET EK 2021

Ronaldo

Matt en Tom Oldfield

Helden van het EK 2021

Ronaldo

Horizon

Voor Noah en Nico,
de toekomstige aanvalslinie van Southampton

Inhoud

1 – Europese triomf	9
2 – Dolores en Dinis	15
3 – Straatvoetbal in Funchal	19
4 – Andorinha	25
5 – C.D. Nacional	31
6 – Gescout door Sporting	39
7 – Het leven in Lissabon: naast het veld	45
8 – Het leven in Lissabon: op het veld	51
9 – Dichtbij	57
10 – Doorbraak	61
11 – Manchester United	69
12 – De eerste dagen op Old Trafford	75
13 – Engelse les	81
14 – Op stoom	87
15 – Aartsvijand	95
16 – Premier League-kampioen	101
17 – De Double	109
18 – Het echte werk	117
19 – Het leven als <i>galáctico</i>	123

20 – Ronaldo versus Messi	129
21 – <i>La Décima</i>	137
22 – <i>La Undécima</i>	143
23 – Portugese trots	149
24 – Een Italiaans avontuur	157
Palmares	167
Quiz	170

Europese triomf

Cristiano had al zoveel trofeeën gewonnen in zijn onwaarschijnlijke carrière: één titel in LaLiga, twee Spaanse bekens, drie Premier League-titels, drie Engelse bekens, drie Champions League-trofeeën en drie keer de Gouden Bal. En toch voelde hij dat er nog iets ontbrak: een internationale trofee met zijn land Portugal.

Op 10 juli 2016 was hij nog één stap verwijderd van het waarmaken van die droom. Met zijn typische zelfverzekerdheid en zijn goals had hij zijn land al naar de finale van Euro 2016 geleid. In het Stade de France stonden de Portugezen tegenover de Fransen, die thuis speelden en wereldspelers in hun rangen hadden als Paul Pogba en Antoine Griezmann.

Portugal was de underdog, maar zij hadden de beste

speler van Europa in hun team, een speler die er meer dan ooit op gebrand was om te winnen.

Nadat hun coach, Fernando Santos, zijn team had toegesproken in de kleedkamer vóór de match, was het tijd voor de ervaren spelers om ook een woordje te zeggen. Nani kwam eerst, en toen was het de beurt aan Ronaldo.

‘We hebben het al zo goed gedaan en zijn al ver geraakt’, zei de kapitein. ‘Nog één overwinning en we schrijven geschiedenis. Dan gaan we naar huis als echte helden!’

De hele ploeg juichte. Samen konden ze kampioen van Europa worden.

Cristiano hield zijn ogen gesloten toen het Portugese volkslied weerklonk door het stadion. Hij mompelde de tekst niet zomaar mee, hij brulde elk woord zo luid als hij kon. Hij hield van zijn vaderland en hij wilde met zijn prestaties op het veld maken dat heel de natie trots op hem zou zijn.

Na zeven minuten kreeg Cristiano de bal net op de Franse helft. Toen hij zich draaide om ten aanval te trekken, kreeg hij een tik van Dimitri Payet. Het spel ging door, maar Cristiano lag nog altijd op het gras; hij hield zijn linker knie vast en schreeuwde het uit van de pijn.

Aááúúúúw!

Terwijl de fysio's de magische spuitbus hanteerden en een icepack op zijn knie legden, huiverde Cristiano. Die

blessure zag er niet goed uit. Hij verborg zijn gezicht in zijn handen om zijn tranen niet te tonen.

Dimitri kwam naar hem toe om zich te excuseren, maar Cristiano was te veel overstuurd om te kunnen antwoorden. Uiteindelijk stond hij overeind en hinkte van het veld. Aan de zijlijn testte hij zijn been; het voelde niet goed aan, maar hij wilde toch verder spelen.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Joao Mario hem toen hij weer het veld op liep.

‘Ik moet het proberen!’ antwoordde Cristiano hem.

Maar een minuut later stortte hij weer in en lag hij opnieuw op de grond. Op deze belangrijke dag was de pijn zo hevig dat hij niet meer verder kon. Hij bleef maar met zijn hoofd schudden; hij kon het niet geloven, zoveel pech.

‘Je moet je laten vervangen’, zei Nani tegen hem, en hij gaf zijn vriend een knuffel. ‘We zullen onze aanvoerder trots maken, dat beloof ik!’

Maar Cristiano was nog altijd niet bereid om het op te geven. De fysio's deden een verband om zijn knie en hij kwam opnieuw het veld op. Maar toen hij probeerde te rennen, moest hij onmiddellijk inhouden. Hij gebaarde naar de bank: ‘Ik moet eraf!’

De aanvoerder deed zijn armband uit en gaf hem aan Nani. ‘Hier, draag hem en zorg dat je de finale wint!’

‘Ja, we winnen hem voor jou!’ riep Pepe nog.

Terwijl hij werd afgevoerd op een brancard, hilde

Cristiano tranen met tuiten. De allerbelangrijkste wedstrijd in zijn leven was afgelopen.

Het was nog 0-0 bij de rust en Cristiano was in de kleedkamer achtergebleven om zijn teamgenoten een hart onder de riem te steken. 'Hou het spel compact en blijf hard werken voor elkaar!' riep hij hun toe.

Tijdens de tweede helft ging hij op de bank zitten, nagelbijtend en in zijn hoofd elke bal meespelend. Iedere keer als Portugal bijna scoorde, sprong hij overeind en begon hij al bijna feest te vieren. Net voor de aanvaller Éder het veld op kwam als vervanger, keek Cristiano hem recht in de ogen en zei: 'Wees sterk. Jij gaat de winnende goal maken.'

Maar na negentig minuten stond het nog altijd 0-0. Cristiano kwam overeind en liep rond tussen de vermoeide spelers om hun nog een laatste aanmoediging te geven. Het was verschrikkelijk om niet meer op het veld te kunnen staan, maar op deze manier kon hij toch ook nog een steentje bijdragen. Na 109 minuten kreeg Éder de bal, schudde een Franse verdediger af en poeierde de bal staalhard in de benedenhoek.

Goooooooooalllllll!!!!

Cristiano was door het dolle heen; hij zwaaide zijn armen omhoog en sprong op en neer. Het hele Portugese team vierde feest. Ze waren nu zó dicht bij de zege.

Gedurende de laatste tien minuten van de wedstrijd stond Cristiano naast Santos als een soort tweede trai-

ner. Hij strompelde langs de zijlijn om zijn medespelers instructies toe te schreeuwen.

Lopen! Verdedigen! Neem je tijd!

Bij het laatste fluitsignaal brulde Cristiano het uit en liet hij zijn tranen opnieuw de vrije loop. Hij knuffelde al zijn teamgenoten en bedankte hen.

‘Nee, j j bedankt!’ zei  der tegen hem. ‘Zonder jou had ik nooit die goal gescoord!’

‘Ik zei je toch dat we het gingen flikken!’ lachte Pepe.

Cristiano trok zijn shirt uit en gooide het tussen de fans. Ze moesten hem een nieuw geven, zodat hij zijn plicht als kapitein kon vervullen: het plechtig in ontvangst nemen van de beker als kampioen van Europa 2016.

Langzaam ging hij de trap op en gaf een high five aan alle fans die hij passeerde. Aan de trofee hadden ze groene en rode lintjes gehangen, de kleuren van de Portugese vlag. Toen Cristiano de trofee optilde, barstte het hele team uit in een oorverdovend gejuich. Hij kustte de beker en gaf hem toen door aan de andere spelers. Geen woorden konden het geluk beschrijven dat Cristiano nu overspoelde.

Hij was een superster geworden bij Manchester United en Real Madrid, maar de ongelooflijke reis van Cristiano naar de top was begonnen in Portugal, bij zijn familie op het eiland Madeira. En op die manier was Euro 2016 zijn manier om zijn land te bedanken, want

het leven was niet altijd gemakkelijk geweest toen hij opgroeide.

Zonder die moeilijke start van zijn leven had Cristiano misschien niet die onwaarschijnlijke honger gehad om altijd de beste te zijn, een honger die hem ongetwijfeld zo uniek maakte tijdens de triomfen in zijn carrière.

Dolores en Dinis

‘Krijgen we echt nog een kind?’ vroeg Dolores aan de dokter toen die haar het nieuws had verteld. Ze was zo in shock dat hij het nog eens moest herhalen. ‘Bent u daar echt zeker van? Ik kan het niet geloven!’

Dolores en José Dinis Aveiro hadden al drie kinderen: de twee meisjes Elma en Katia en hun zoon Hugo. En het was al acht jaar geleden sinds de jongste, Katia, was geboren. Het vierde kind kwam echt als een verrassing.

‘Ja, ik ben er zeker van’, bevestigde de dokter. ‘Dit nieuws zal jullie huishouden van vreugde vervullen, daar ben ik zeker van!’

Dolores hield enorm van kinderen, maar ze was tegelijk erg bezorgd.

Het leven op het Portugese eiland Madeira was hard.

Het weer was er altijd goed, maar veel mensen hadden het moeilijk om de eindjes aan elkaar te knopen. Er waren veel werklozen, vooral in de buurt van Funchal, waar zij woonden. De rijke toeristen bleven liever in hun chique resorts en hotels vlak bij de stranden en maakten geen uitstapjes naar de stad om hun geld daar uit te geven.

Dolores sloofde zich uit om zo veel mogelijk rieten manden te maken en te verkopen, maar Dinis had geen werk kunnen vinden sinds hij uit het leger was afgezwaid. Soms konden ze zich enkel permitteren om brood met soep te eten. En nu zou er weer een mondje extra bij komen om te vullen.

‘Dinis, wat ga je nu doen?’ vroeg Dolores toen ze thuiskwam. Ze hilde tranen van zowel geluk als van verdriet.

Woonruimte was ook een probleem. De familie woonde in bij de ouders van Dinis, maar nu zouden ze al met zijn zessen zijn. Ze hadden geen geld om een eigen huis te huren.

‘We zullen gewoon ons best moeten doen’, antwoordde Dinis.

Dolores gaf hem gelijk. Hun vierde kind zou een moeilijke start van zijn leven kennen, maar ze zou er alles aan doen om ervoor te zorgen dat ze de armoede van Madeira zouden kunnen ontvluchten. Ze had een sterke persoonlijkheid en die zouden haar kinderen ook hebben.

Toen ze te weten kwamen dat hun vierde kind een zoon zou zijn, suggereerde Dolores' zus om hem Cristiano te noemen, en dat vonden ze een goed idee. Ook koos Dolores ervoor om haar kind de naam te geven van de acteur en president van de Verenigde Staten van Amerika, Ronald Reagan.

'Het is een mooie naam en de naam van een eerbaar en succesvol persoon', vertelde ze haar familie. En iedereen gaf haar gelijk.

Cristiano Ronaldo dos Santos Aveiro.

Cristiano was een grote, zware baby. Toen de dokter hem in zijn bedje legde, moest hij lachen.

'Het is een goed teken', zei hij. 'Als ze zoveel wegen, kunnen ze voetballer worden!'

Zowel Dolores als Dinis zou dat maar wat graag hebben. Dolores was een fan van Sporting Lissabon en haar favoriete speler was hun ster op de flank: Luis Figo. Dinis had zelf gevoetbald in zijn jeugd en ging vaak kijken naar het lokale team, Andorinha. Zijn vriend Fernando Sousa, die de peter werd van Cristiano, was de aanvoerder van Andorinha. Er waren veel links met het voetbal.

'Laten we het hopen', zei Dinis lachend tegen de dokter.

Het zou niet gemakkelijk worden, maar alles was mogelijk. Ze beseften heel goed dat bijzonder weinig jongeren dat speciale talent hadden om het te schoppen tot

profvoetballer, maar voor hun zoon zou het een perfecte manier zijn om de armoede van Funchal achter zich te laten en een beter leven te beginnen elders.